

Guanyar no és vèncer

“A l’igual que els passa als partits polítics, les entitats socials i/o esportives que no es renoven a temps estan condemnades a morir d’èxit”

Lluís Visa i Nadal

PERIODISTA

He consumit mig segle intentant descobrir per quina estranya raó em toca sempre interpretar el paper de perdedor en totes aquelles situacions passatgeres que per a la majoria dels mortals tenen una gran importància. No deixa de ser una paradoxa que un guanyador nat com jo, a qui no li agrada perdre ni al parxís, s’hagi hagut d’acostumar

a les petites derrotes quotidianes. En la maleta personal duc quantitat de revesos acumulats, però tinc la virtut de saber mantenir intacta la moral, que és el realment important. Les experiències més amargues les tinc a les urnes. En el darrer any he anat a votar quatre vegades: municipals, autonòmiques, generals i, diumenge passat, al Club Tennis Urgell. El balanç ha estat de tres derrotes i una victòria. A les eleccions celebrades per elegir el nou president del CT Urgell van concórrer dues candidatures. Una, encapçalada per Josep Àngel Comes, representava en teoria el continuisme. L’altra, encapçalada per Josep Maria Florista, la renovació. Per una qüestió de principis vaig triar la segona opció, ja que penso que el club necessita una injecció de vitalitat després d’un llarg període en el qual les coses han funcionat a base d’inèrcia i de bona voluntat. En canvi, d’altres socis es van decantar per l’altra alternativa, la que al final va aconseguir la victòria per un estret marge de vots. L’escrutini final va ser una projecció aproximada del corrent conservador que recorre Espanya, un fet que també es posà de manifest a les generals del passat 12-M. El conservadorisme, que és una opció tan vàlida com qualsevol altra, cada dia té més militants i serà el temps qui s’encarregarà de donar o treure la raó a tots aquells que s’estimen més apostar pel dolent conegut. A l’igual que els passa als partits polítics, les entitats socials i/o esportives que no es renoven a temps estan condemnades a morir d’èxit. En un intent

d’emular els polítics, els dos candidats a presidir el club es van esforçar en buscar el vot en una campanya electoral en la que hi va haver de tot. El president electe i el seu equip de col·laboradors tenen ara la difícil missió de recuperar el temps perdut i el prestigi que en un altre moment va tenir el club. No cal oblidar, com molt bé sap el candidat guanyador, que l’escola del CT Urgell va estar considerada durant molts anys com una de les millors d’Espanya i d’ella van sortir figures com Conchita Martínez i Albert Costa, persones que tan dignament han passejat el nom del club per tot el món. Serà capaç el nou president de rejuvenir el club i ressuscitar l’única secció capaç de donar-li vida i prestigi? Si ho aconsegueix, l’èxit a les urnes i totes les propostes que figuren al seu programa tindran un sentit. Si no és així, s’haurà limitat a guanyar les eleccions d’un futur geriatric. Al cap i a la fi, tant les victòries com les derrotes electorals són situacions passatgeres. A nivell personal, el que compta és la fidelitat als propis principis, perquè perdre pot ser tan honorós com guanyar. Per una vegada m’hagués agradat guanyar. Conec molta gent a qui li passa tot el contrari: juguin al que juguin, sempre guanyen. Són gent amb estrella que sempre aconsegueixen més del que es mereixen. La seva sort és una qüestió astral. Jo em sento més còmode nedant a contracorrent, identificant-me amb els estrellats, abanderant causes perdudes, rebel·lant-me contra les injustícies i detestant la prepotència dels qui van pel carrer perdonant la vida als deshertats. Per això és lògic que sempre perdi. Un company d’esmorzars em va donar aquesta explicació: “A tu el que et passa és que uses més el cor que la raó”. “Què té això de dolent?”, vaig contestar. Si és certa la màxima evangèlica que els últims seran els primers, em queda el consol que, al final, tots els perdedors serem els guanyadors. I una victòria, encara que només sigui una, em farà molt feliç, tot i que guanyar no sempre és vèncer.